Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

11. září 2014 *

„Státní podpora — Řecká kasina — Režim stanovící 80% odvod ze vstupného v různé výši — Rozhodnutí, kterým se podpora prohlašuje za neslučitelnou s vnitřním trhem — Pojem ‚státní podpora' — Výhoda"

Ve věci T-425/11,

Řecká republika, zastoupená P. Mylonopoulem a K. Boskovitsem, jako zmocněnci,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené D. Triantafyllouem, H. van Vlietem a M. Konstantinidem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 24. května 2011 o státní podpoře C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09), kterou Řecko poskytlo některým řeckým kasinům (Úř. věst. L 285, s. 25)

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení N. J. Forwood, předseda, F. Dehousse (zpravodaj) a J. Schwarcz, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. prosince 2013,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Před rokem 1994 byla v Řecku provozována tři kasina, a to kasino Mont Parnes a kasina na Korfu a na Rhodu. Ceny vstupenek stanovil Ellinikos Organismos Tourismou (řecký turistický úřad, dále jen „EOT"), náležející státu. Tato cena, určená částkou 2 000 řeckých drachem (GRD) (přibližně 6 eur) pro kasino Mont Parnes a částkou 1 500 GRD pro kasina na Korfu a na Rhodu, byla v roce 1997

* Jednací jazyk: řečtina.

stanovena pro kasino na Korfu částkou 2 000 GRD. Nomos č. 2160/1993 (zákon č. 2160/1993, FEK A' 118/19.7.1993) stanovil, že tato tři kasina budou i nadále fungovat jako kluby EOT, dokud jim příslušný orgán neudělí licenci.

2 Nomos č. 2206/1994 (zákon č. 2206/1994, FEK A' 62/20.4.1994) stanovil poskytnutí určitého počtu licencí. Článek 2 odst. 10 tohoto zákona stanovil, že cena vstupenek do kasin v určitých oblastech bude stanovena ministerským rozhodnutím a v tomto rozhodnutí bude určen procentní podíl z ceny, který bude odveden státu.

3 V tomto ohledu jsou provozovatelé kasin podle odstavce 1 apofasi tou Ypourgou Oikonomikon (rozhodnutí Ministerstva financí) č. 1128269/1226/0015/POL.1292 ze dne 16. listopadu 1995 FEK B' 982/29.11.1995 (dále jen „ministerské rozhodnutí z roku 1995") povinni vydat, počínaje dnem 15. prosince 1995, v souladu s ustanoveními řečeného rozhodnutí vstupenku každé osobě. V tomto ohledu byla podle odstavce 5 téhož článku stanovena cena vstupenky částkou 5 000 GRD, v přepočtu 15 eur, v souladu s čl. 31 odst. 13 Nomos č. 2873/2000 (zákon č. 2873/2000, FEK A' 285/28.12.2000). Podle odstavce 6 ministerského rozhodnutí z roku 1995 je v případě, že se od osob vstupujících do herny z propagačních důvodů nebo na základě závazku v sociální oblasti nevybírá vstupní poplatek, těmto osobám vydávána vstupenka ze zvláštní série. Ministerské rozhodnutí z roku 1995 v bodě 7 rovněž stanoví, že si provozovatelé kasin ponechávají 20 % jako poplatek za vydání vstupenky a k uhrazení nákladů, včetně splatné DPH, kdežto zbytek představuje „odvod státu". Podle odst. 7 druhého pododstavce uvedeného ministerského rozhodnutí je třeba v případě vydávání volných vstupenek provést odvod státu se zohledněním ceny vstupenky určené podle odstavce 5 téhož článku.

4 Po roce 1995 pokračovala kasina Mont Parnes, Korfu a Rhodos v provozu jakožto kluby EOT. Následně byl EOT coby provozovatel kasina Korfu a kasina Mont Parnes nahrazen společností Elliniki Etaireia Touristikis Anaptyxis (řecká společnost pro rozvoj cestovního ruchu, dále jen „ETA"), která je stoprocentně vlastněna řeckým státem. Kasino Korfu účtovalo i nadále vstupní poplatek ve výši 6 eur, a to až do okamžiku své privatizace provedené dne 30. srpna 2010, a na základě ministerského rozhodnutí z roku 1995 odvádělo státu 80 % odpovídajících částek. Taktéž kasino Rhodos obdrželo v roce 1996 provozní licenci a po své privatizaci v dubnu 1999 účtovalo vstupní poplatek ve výši GRD 5 000 (15 eur). Od konce roku 2000 do roku 2003 účtovalo kasino Mont Parnes vstupní poplatek ve výši 1 500 GRD, který od 1. ledna 2002 činil 6 eur, přičemž od konce roku 2000 bylo 80 % tohoto poplatku odváděno řeckému státu.

5 Všem šesti novým kasinům, která zahájila provoz po roce 1995 na základě zákona č. 2206/1994, a sice kasinům v Chalkidiki, Loutraki, Soluni, Riu (Achaia), Xanthi (Thrákie) a Syru, byl určen vstupní poplatek ve výši 15 eur, s výjimkou kasina v Soluni.

6 Kasinu v Soluni (provozovanému společností Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki AE) byl stanoven vstupní poplatek ve výši 6 eur podle nomothetiko diatagma 2687/1953 peri ependyseos kai prostasias kefalaion exoterikou (legislativní nařízení č. 2687/1953 o investicích a ochraně zahraničního kapitálu, FEK A' 317/10.11.1953), které stanoví, že s podniky vytvořenými s pomocí investice zahraničního kapitálu je zacházeno alespoň stejně příznivě jako s jinými srovnatelnými podniky tuzemskými. Požadavku provozovatele kasina, aby bylo zajištěno, že cena vstupenky do kasina v Soluni bude stanovena ve stejné výši jako cena vstupenky do kasina Mont Parnes, tj. ve výši 6 eur, bylo totiž po vydání Gnomodotisi 631/1997 tou Nomikou Symvouliou tou Kratous (stanovisko právní rady řeckého státu č. 631/1997) ze dne 16. října 1997 vyhověno. Odstavec 7 ministerského rozhodnutí z roku 1995 o odvodu ze vstupenek ve prospěch státu se na kasino v Soluni vztahoval.

7 Dne 8. července 2009 podal Koinopraxia Touristiki Loutrakiou AE OTA (provozovatel kasina Loutraki) k Evropské komisi stížnost týkající se řeckých právních předpisů upravujících pravidla stanovení vstupného do kasin, v níž uvedl, že takovýto režim se rovná přiznání státní podpory třem hospodářským subjektům, tj. kasinu Mont Parnes, kasinu na Korfu a kasinu v Soluni.

8 Po výměně vyjádření zahájila Komise svým rozhodnutím ze dne 6. července 2010 formální vyšetřovací řízení.

9 Komise obdržela připomínky řeckých orgánů i zúčastněných stran.

10 Dne 24. května 2011 přijala Komise rozhodnutí 2011/716/EU o státní podpoře C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09), kterou poskytlo Řecko určitým řeckým kasinům (Úř. věst L 285, s. 25, dále jen „napadené rozhodnutí“).

11 Dotyčné opatření bylo v bodě 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí definováno jako diskriminační daňové zacházení, kterému byla ze strany řeckých orgánů vystavena některá kasina, tím, že stanovilo jednak rovnou daň ve výši 80 % z ceny vstupenek do kasina, a jednak dvě různé legální ceny za vstupenku. Cena vstupenky tak byla stanovena ve výši 6 eur pro určitá kasina, jež Komise označila za „veřejná“, a ve výši 15 eur pro ostatní kasina, jež jí byla označena za „soukromá“. Podle bodu 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí byla příjemci dotčeného opatření kasina Mont Parnes, Korfu, Soluň a Rhodos.

12 Komise poté konstatovala existenci státní podpory. Zejména v bodech 65 a 67 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že dotyčné opatření má účinky podobné účinkům daňového opatření, a že jím jsou zbavena zátěže kasina, na něž se uplatnil vstupní poplatek nižší než zátěž, jíž by byla vystavena, jestliže by daň nebyla diskriminační. Opatření takto zjednalo dotčeným kasinům výhodu, protože měla ze svého celkového příjmu uhradit nižší daň za osobu. Podle bodu 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí skutečnost, že spotřebitel má rovněž výhodu z nižšího vstupného, nebrání tomu, aby opatření dotčená kasina zvýhodňovalo. Podle bodů 73 a 74 odůvodnění napadeného rozhodnutí obchodní praxe, která spočívá v nabídce bezplatných vstupenek, z nichž by však kasina musela odvést státu 80 % z jejich ceny stanovené právním předpisem, dotyčnou výhodu posiluje. Komise vycházela z jiných důkazů pro tvrzení, že tato praxe bezplatného vstupu není podle všeho v případě kasin, jež jsou příjemci podpory, nijak výjimečná. Rovněž v bodě 77 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zamítla argument, že kasina účtující vyšší vstupní poplatek získávají výhodu. Tento argument nebere na zřetel skutečnost, že kasina účtující nižší vstupní poplatek byla atraktivnější pro zákazníky a že příjmy ze vstupného tvořily pouze omezenou část celkových příjmů kasin. I na samotné kasino Soluň se ostatně vztahuje režim levnějších vstupenek podle legislativního nařízení č. 2687/1953 přiznávající podnikům založeným s pomocí zahraničního kapitálu nejpříznivější zacházení poskytované domácím podnikům (bod 78 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise též v bodech 79 a 80 napadeného rozhodnutí odmítla argument vycházející z existence jiných daňových a regulačních opatření, která údajně kompenzují výhody lacinější vstupenky, a dospěl k závěru o existenci zvýhodnění.

13 Komise měla za to, že se tak stát vzdal příjmů, jelikož tato výhoda byla financována ze státních prostředků. V tomto ohledu Komise odmítla argument vycházející z toho, že nižší vstupní poplatek mohl přilákat více zákazníků, a nebylo jisté, že se stát vzdal svých příjmů, a to zejména z toho důvodu, že zvýšení poptávky vyplývalo právě z této z nerovnosti jako takové (body 81 až 90 napadeného rozhodnutí).

14 Komise dále za to, že opatření představovalo odchylku od obecného systému zavedeného zákonem č. 2206/1994 a ministerským rozhodnutím z roku 1995, a tudíž bylo selektivní. Proto odmítla argument, že byla výše vstupního poplatku stanovena na základě konkrétních podmínek, které jsou v každém kasinu jiné, a s přihlédnutím k cíli odradit osoby s nízkými příjmy od účasti na hazardních hrách. Komise měla rovněž za to, že opatření nebylo odůvodněno povahou nebo logikou obecného systému (body 91 až 102 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

15 Navíc se Komise domnívala, že podmínka narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy byla v tomto případě splněna bez ohledu na místní či regionální povahu poskytovaných služeb (body 103 až 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

16 Kromě toho Komise konstatovala, že dotčené opatření nespadá pod žádnou z výjimek stanovených v článcích 106 SFEU a 107 SFEU, a zjistila, že Řecká republika nepředložila žádný argument dokládající slučitelnost podpory se společným trhem.

17 Komise rovněž uvedla, že v diskriminačním daňovém zacházení zavedeném v roce 1995 bylo pokračováno, aniž jí bylo oznámeno a ona je schválila. Vzhledem k promlčecí lhůtě stanovené v článku 15 nařízení (ES) č. 659/ 1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108] Smlouvy [FEU] (Úř. věst L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), Komise uvedla, že jakákoli podpora poskytnutá v rámci dotčeného opatření počínaje dnem 21. října 1999, tj. deset let před datem, kdy doručila stížnost Řecké republice a požádala ji o informace, představovala novou a protiprávní podporu.

18 Co se konečně týče kvantifikace podpory a jejího navrácení, měla Komise za to, že je třeba vzít v úvahu skutečnost, že Řecká republika utrpěla ztrátu daňových příjmů pocházejících z kasin příjemců podpory, odpovídající částce 7,20 eura za vstupenku, jež se rovná rozdílu mezi daní ve výši 12 eur za vstupenku odváděnou státu kasiny, jež vydávala vstupenky v ceně 15 eur, a částkou 4,80 eura za vstupenku odváděnou státu kasiny, která vydávala vstupenky v ceně 6 eur. Komise rovněž uvedla, že je třeba vzít v úvahu konkrétní situaci každého kasina, zejména co se týče kasina Mont Parnes a kasina Korfu, jelikož počínaje dnem 21. října 1999 až do konce roku 2000 nebyly ze vstupních poplatků, s výhradou dalších podrobnějších vyjádření řeckých orgánů, podle všeho uskutečněny odvody ve prospěch státu. Pokud jde o výpočet částky podpory, jež má být vrácena, Komise upřesnila, že nemá k dispozici dostatečné informace, aby mohla v tomto ohledu provést přesné posouzení, a že se proto omezila na konstatování povinnosti navrátit dotčenou podporu, přičemž výpočet přesné částky v souladu s pokyny obsaženými v jejím rozhodnutí ponechala na vnitrostátních orgánech. V tomto ohledu z bodu 146 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že celkové částky, které je třeba vrátit, se skládají především z rozdílu mezi částkou 4,80 eura za vstupenku, kterou uhrazovala kasina, pro něž platí vstupní poplatek ve výši 6 eur, a částkou 12 eur za vstupenku, kterou uhrazovala kasina, pro něž platí vstupné ve výši 15 eur, tzn. z částky 7,20 eur za vystavenou vstupenku.

19 Výroková část napadeného rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Státní podpora spočívající v daňové diskriminaci ve prospěch některých kasin, kterou Řecko zavedlo současným uplatňováním řady (částečně závazných) předpisů, které:

— stanoví jednotný odvod ve výši 80 % ceny vstupenek a

— stanoví různé regulované ceny pro kasina ve veřejném vlastnictví a kasina v soukromém vlastnictví ve výši 6 EUR, respektive 15 EUR, byla zavedena protiprávně v rozporu s čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie a není slučitelná s vnitřním trhem, jelikož kasinům Regency Casino Mont Parnes, Regency Casino Soluň a Korfu využívajícím opatření (za předpokladu, že kasino Rhodos přestalo být příjemcem podpory v dubnu 1999) poskytla neoprávněnou konkurenční výhodu.

Článek 2

1. Řecko získá od kasin využívajících opatření neslučitelnou podporu uvedenou v článku 1, která byla poskytnuta ode dne 21. října 1999.

2. Částky, které mají být navráceny, jsou úročeny ode dne, kdy byly pro příjemce uvolněny, do dne jejich skutečného navrácení.

3. Úroky se vypočítají jako složený úrok v souladu s kapitolou V nařízení Komise (ES) č. 794/2004.

4. Řecko zruší s účinkem ode dne přijetí tohoto rozhodnutí veškerou dosud existující daňovou diskriminaci, která byla způsobena podporou uvedenou v článku 1.

Článek 3

1. Navrácení podpory uvedené v článku 1 se provede s okamžitým účinkem.

2. Řecko zajistí, aby toto rozhodnutí bylo provedeno ve lhůtě čtyř měsíců ode dne jeho oznámení.

Článek 4

1. Do dvou měsíců od oznámení tohoto rozhodnutí poskytne Řecko Komisi tyto informace:

a) seznam příjemců, kteří získali podporu v rámci režimu uvedeného v článku 1, a celkovou částku podpory, kterou každý z nich v rámci sporného opatření získal a která je vypočtena podle pokynů obsažených v tomto rozhodnutí;

b) celkovou částku (jistina a úroky z vymáhané částky), kterou má každý příjemce navrátit;

c) podrobný popis opatření již přijatých a plánovaných k dosažení souladu s tímto rozhodnutím;

d) doklady prokazující, že příjemcům bylo nařízeno podporu vrátit.

2. Řecko Komisi průběžně informuje o pokroku při provádění vnitrostátních opatření přijatých k provedení tohoto rozhodnutí, dokud není podpora uvedená v článku 1 zcela navrácena. Na žádost Komise předloží Řecko okamžitě informace o již přijatých a plánovaných opatřeních k dosažení souladu s tímto rozhodnutím. Poskytne rovněž podrobné informace o částkách podpory a úrocích z podpory, které již příjemci vrátili.

Článek 5

Toto rozhodnutí je určeno Řecké republice.“

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

20 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 3. srpna 2011 podala Řecká republika projednávanou žalobu.

21 Proti napadenému rozhodnutí směřovaly i další čtyři žaloby došlé kanceláři Tribunálu, podané dne 29. července 2011 společností Etaireia Akiniton Dimosio AE (ETAD, dříve Ellinika Touristik Akinita AE, ETA), dne 9. prosince 2011 společností Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki, dne 10. ledna 2012 společností Elliniko Kazino Parnithas AE, která od roku 2003 provozovala kasino Mont Parnes, a dne 20. ledna 2012 společností Athens Resort Casino Holding SA, jež je od roku 2010 51% akcionářem kasina Mont Parnes. Tyto žaloby, jednotlivě zapsané pod spisovými značkami T-419/11, T-635/11, T-14/12 a T-36/12, souvisejí s projednávanou věcí. Navíc bylo usneseními předsedy druhého senátu Tribunálu ze dne 4. května a 12. prosince 2012 stěžovateli ve správním řízení, podniku Koinopraxia Touristiki Loutrakiou, povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Komise.

22 Dopisem ze dne 7. srpna 2012 požádaly žalobkyně ve věcech T-635/11, T-14/12 a T-36/12 podle článku 50 jednacího řádu Tribunálu o spojení věcí T-419/11, T-425/11, T-635/11, T-14/12 a T-36/12 pro účely ústní části řízení a rozhodnutí, jímž se řízení končí.

23 Dopisem ze dne 3. září 2012 Komise předložila své vyjádření a zároveň uvedla, že nemá zásadní námitky proti tomuto spojení věcí. Uvedla rovněž, že nepředložila žádost o důvěrné zacházení.

24 Řecká republika dopisem ze dne 4. září 2012 sdělila, že se spojením uvedených věcí nesouhlasí. Zároveň uvedla, že pokud by k jejich spojení došlo, musí být některé části spisu považovány za důvěrné.

25 Samostatným dopisem ze dne 4. září 2012 podala Řecká republika žádost o důvěrné zacházení s určitými částmi spisu, jež označila a jež se týkají jakýchkoli třetích osob vstoupivších nebo hodlajících vstoupit do dotčených řízení. Připojila znění svých písemností, které nebylo důvěrné.

26 Dne 16. září 2013 Tribunál rozhodl, že projednávanou věc nespojí s věcmi T-419/11, T-635/11, T-14/12 a T-36/12.

27 Usnesením předsedy druhého senátu Tribunálu ze dne 9. října 2013 bylo společnosti Elliniko Casino Kerkyras AE v souladu s čl. 116 odst. 6 jednacího řádu povoleno vstoupit do řízení jakožto vedlejší účastnici na podporu návrhových žádání žalobkyně ve věci T-419/11.

28 Na základě zprávy soudce zpravodaje se Tribunál (druhý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení. Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání dne 10. prosince 2013.

29 Řecká republika navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

30 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil Řecké republice náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K právnímu zájmu na podání žaloby

31 Komise uplatňuje neexistenci právního zájmu Řecké republiky na podání žaloby. Podle jejího názoru napadené rozhodnutí za současného stavu věcí umožňuje Řecké republice požadovat od dotčených kasin poplatky rovnocenné daním, a tudíž jí spíše prospívá, než aby ji poškozovalo. Komise tvrdí, že skutečnost, že je Řecká republika privilegovaným žalobcem, ji zbavuje povinnosti prokázat, že se jí napadené rozhodnutí přímo a osobně dotýká, avšak z této skutečnosti nevyplývá její právní zájem na podání žaloby.

32 Řecká republika s touto argumentací nesouhlasí.

33 Tribunál připomíná, že co se týče pojmu „právního zájem na podání žaloby“, jehož se dovolává Komise, Smlouva činí jasný rozdíl mezi jednak právem na podání žaloby na neplatnost, které mají unijní orgány a členské státy, a jednak právem na podání žaloby na neplatnost, které mají fyzické a právnické osoby. Právo napadnout žalobou na neplatnost legalitu rozhodnutí Komise přísluší totiž každému členskému státu, a jeho výkon není podmíněn odůvodněním právního zájmu. Členský stát tedy nemusí prokázat,

že akt Komise, který napadá, vůči němu vyvolává právní účinky, aby jeho žaloba byla přípustná (usnesení Soudního dvora ze dne 27. listopadu 2001, Portugalsko v. Komise, C-208/99, Recueil, s. I-9183, body 22 a 23, a rozsudek Tribunálu ze dne 22. října 2008, TV 2 v. Dánsko a další v. Komise, T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04, Sb. rozh. s. II-2935, bod 63).

34 V projednávané věci s ohledem na ustanovení Smlouvy a ve světle judikatury je Řecká republika jakožto členský stát oprávněna podat žalobu na neplatnost, aniž musí prokazovat svůj právní zájem na jejím podání.

35 V důsledku toho je třeba námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí zmítnout.

K věci samé

36 Řecká republika uplatňuje čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení článku 107 odst. 1 SFEU. Druhý žalobní důvod vychází z nevhodnosti, neúplnosti a rozpornosti odůvodnění. Třetím a čtvrtým žalobním důvodem, jež jsou uváděny podpůrně, Řecká republika tvrdí porušení článku 14 nařízení č. 659/1999 týkajícího se navrácení podpory, z toho důvodu, že podpora není požadována od skutečných příjemců, že navrácení porušuje zásady ochrany legitimního očekávání a proporcionality (třetí žalobní důvod) a že výpočet částek, jež mají být vráceny, je nesprávný (čtvrtý žalobní důvod).

37 Pokud jde o první žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU, je třeba připomenout, že toto ustanovení stanoví, že podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné se společným trhem.

38 Podle judikatury se pro kvalifikaci jakožto „podpory“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU vyžaduje, aby byly splněny všechny podmínky uvedené v tomto ustanovení. Aby tak opatření mohlo být kvalifikováno jako státní podpora, musí se zaprvé jednat o státní zásah nebo zásah ze státních prostředků, zadruhé tento zásah musí být takový, že může ovlivnit obchod mezi členskými státy, zatřetí musí svého příjemce zvýhodnit a začtvrté musí narušovat nebo hrozit narušením hospodářské soutěže (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. září 2010, Komise v. Deutsche Post, C-399/08 P, Sb. rozh. s. I-7831, body 38 a 39 a citovaná judikatura).

39 Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že pojem „podpora“ může zahrnovat nejen pozitivní plnění, ale rovněž různé formy zásahů, které snižují náklady, jež obvykle zatěžují rozpočet podniku, a které tak aniž jsou dotacemi v užším slova smyslu, mají tutéž povahu a stejné účinky (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. března 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, Recueil, s. I-877, bod 13, a ze dne 19. května 1999, Italie v. Komise, C-6/97, Recueil, s. I-2981, bod 15).

40 Bylo rozhodnuto, že opatření, kterým veřejné orgány poskytují určitým podnikům zvýhodněné daňové zacházení, které sice není spojeno s převodem státních prostředků, ale staví příjemce do lepší finanční situace oproti ostatním poplatníkům, je státní podporou ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (viz rozsudky Banco Exterior de España, bod 39 výše, bod 14, a Itálie v. Komise, bod 39 výše, bod 16; rozsudek Soudu ze dne 9. září 2009, Diputación Foral de Álava a další, T-230/01 až T-232/01 a T-267/01 až T-269/01, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 135, potvrzený rozsudkem Soudního dvora ze dne 28. července 2011, Diputación Foral de Vizcaya v. Komise, C-474/09 P až C-476/09 P, nezveřejněným ve Sbírce rozhodnutí).

41 Navíc povaha cílů sledovaných státními opatřeními a jejich odůvodnění nemají žádný vliv na jejich kvalifikaci jako podpory. Podle ustálené judikatury totiž článek 107 SFEU nerozlišuje zásahy státu podle jejich příčin či cílů, ale vymezuje je v závislosti na jejich účincích (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. února 2003, Španělsko v. Komise, C-409/00, Recueil, s. I-1487, bod 46 a citovaná judikatura).

42 Z judikatury rovněž vyplývá, že Komise je povinna prokázat, že opatření představuje státní podporu (rozsudek Tribunálu ze dne 12. září 2007, Itálie v. Komise, T-239/04 a T-323/04, Sb. rozh. s. II-3265, bod 119).

43 Soudní dvůr kromě toho upřesnil, že pojem „podpora“ ve smyslu definice obsažené ve Smlouvě, má právní povahu a musí být vykládán na základě objektivních skutečností. Z tohoto důvodu musí soud v zásadě a s ohledem jak na konkrétní skutečnosti sporu, o kterém rozhoduje, tak na technickou nebo komplexní povahu posouzení učiněných Komisí v plném rozsahu přezkoumat, zda opatření spadá do působnosti čl. 107 odst. 1 ES (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 16. května 2000, Francie v. Ladbroke Racing a Komise, C-83/98 P, Sb. rozh. s. I-3271, bod 25, a ze dne 22. prosince 2008, British Aggregates v. Komise, C-487/06 P, Sb. rozh. s. I-10515, bod 111).

44 Právě s ohledem na tyto zásady je třeba ověřit, zda Komise v projednávané věci správně použila pojem „podpora“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

45 První částí prvního žalobního důvodu Řecká republika popírá, že přezkoumávaný systém vstupného představuje zvýhodnění poskytované ze státních prostředků.

46 Na úvod je třeba vyložit příznačné vlastnosti dotyčného systému, jak vyplývají z právních předpisů zkoumaných Komisí. Toto prověření je nezbytné, protože umožní porozumět ekonomickému fungování dotčeného systému, a tím i posoudit jeho účinky na podniky, na které se uplatňuje.

47 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 2 odst. 10 zákona č. 2206/1994 (viz bod 2 výše) jsou ceny vstupenek do kasin, „jakož i procentní podíl, který má být odveden státu“, určovány rozhodnutím ministra financí. Odstavec 7 ministerského rozhodnutí z roku 1995 (viz bod 3 výše) v této souvislosti stanoví, že každému kasinu náleží 20 % z ceny vstupenky k uhrazení poplatku za vystavení vstupenky a pokrytí nákladů, a zbytek představuje daň státu, která je podle bodu 10 téhož rozhodnutí odváděna měsíčně.

48 Proto je třeba konstatovat, že podle tvrzení Řecké republiky jsou kasina v rámci systému zdanění vstupného, který tvoří předmět napadeného rozhodnutí, povinna vybírat od svých zákazníků vstupujících do heren příslušné vstupné a měsíčně je odvádět státu, přičemž si z něho ponechávají dotčený procentní podíl jakožto protiplnění pokrývající náklady na tuto činnost.

49 Z bodu 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise dotčené opatření popsala jako souběžné uplatnění vnitrostátních ustanovení, která stanoví jednak jednotnou daň z ceny vstupenek ve výši 80 %, a jednak dvojí regulované ceny vstupenek do kasin. Toto opatření mělo za následek, že kasina vybírající vstupné ve výši 15 eur z něj státu odváděla 12 eur (80 % x 15 eur), kdežto ostatní kasina mu odváděla pouze 4,80 eura (80 % x 6 eur), což představovalo rozdíl 7,20 eura za vstup. Je však třeba konstatovat, že jak vyplývá z bodů 47 a 48 výše, tento popis nezohledňuje vlastnosti přezkoumávaného systému v rozsahu, v němž kasina, třebaže jsou povinna vybírat plné vstupné, obdrží z něj jako příjem do svého rozpočtu pouze 20 % a zbývajících 80 % tvoří od samého počátku státu daň náležející státu, jež je mu odváděna v měsíčních intervalech. Je však třeba konstatovat, že tento nesprávný popis systému nemůže automaticky vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k judikatuře uváděné v bodě 41 výše může totiž vnitrostátní právní úprava, jako je ta, o kterou se jedná v projednávané věci, zjednávat selektivní výhodu ve smyslu článku 107 odst. 1 SFEU, takže je nutno zkoumat, zda bylo v projednávané věci poskytnuto zvýhodnění, jako je to, jež je popsáno v napadeném rozhodnutí.

50 V tomto ohledu se Komise – jak vyplývá z bodů 66, 69 a 70 napadeného rozhodnutí – domnívá, že opatření, jež je předmětem přezkumu, zjednává výhodu kasinům, na něž se uplatňuje vstupné ve výši 6 eur, jelikož jsou osvobozena od nákladů, které by jinak musela nést. Podle Komise získala kasina výhodu obdobnou snížení daňového základu, neboť daň, kterou odvádějí za každý vstup, byla stanovena na úrovni nižší než pro ostatní kasina. V napadeném rozhodnutí se upřesňuje, že dotčené opatření zjednává výhodu podnikům, které jsou jeho příjemci, jelikož jim byl ze vstupu každého návštěvníka vyměřen nižší poplatek.

51 Svým prvním žalobním důvodem Řecká republika zpochybňuje opodstatněnost tohoto tvrzení.

52 Tribunál má za to, že Komise v projednávané věci neprokázala existenci zvýhodnění kasin, na něž se uplatňuje vstupné ve výši 6 eur.

53 Především totiž z dotčeného opatření vyplývá, že kasina, na něž se uplatňuje vstupné ve výši 6 eur, jsou povinna odvádět státu 4,80 eura z každého vstupu (80 % x 6 eur), kdežto kasina, na něž se uplatňuje vstupné ve výši 15 eur, mu musí odvádět 12 eur z každého vstupu (80 % x 15 eur). Skutečnosti tedy odpovídá, že jak uvádí Komise, kasina, která náležejí do první kategorie, musí státu z každé vstupenky odvést částku 4,80 eura, jež je dvaapůlkrát nižší než částka 12 eur, kterou musí odvést kasina spadající do druhé kategorie.

54 Je však nutno uvést, že toto zjištění je výsledkem skutečnosti, že se na cenu vstupenek v každé z těchto kategorií kategorie kasin se uplatní týž poměr. Kasina, považovaná Komisí za příjemce sporného opatření, totiž předtím, než státu odvedou daň z prodané vstupenky ve výši 80 %, obdrží od svých zákazníků za každý vstup dvaapůlkrát nižší úplatu, než činí cena vstupenky v ostatních kasinech (6 eur namísto 15 eur). Rovněž náklady na vystavení vstupenky a pokrytí výdajů, jejichž úhradu obdrží kasina, na něž se uplatní vstupné ve výši 6 eur (6 eur – 4,80 eura = 1,20 euro), jsou dvaapůlkrát nižší, než v případě kasin, na něž se uplatní vstupné ve výši 15 eur (15 eur – 12 eur = 3 eura).

55 Jak uvádí Řecká republika, z dotyčného opatření tudíž vyplývá, že částky odváděné kasiny státu jakožto daň ze vstupenek, jsou pouze přímo úměrné vstupnému vybíranému každým z nich. Dále na rozdíl od toho, co se uvádí v bodě 69 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přezkoumávané opatření neodpovídá snížení daňového základu, jelikož částky hrazené každým z kasin představují 80% podíl z celkové částky skutečně vybraného vstupného. Jelikož Komise v tomto bodě na svou obranu odkazuje na rozsudek Tribunálu ze dne 9. září 2009, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, bod 40 výše, je třeba konstatovat, že v těchto věcech se dotčené opatření lišilo od opatření, o které se jedná v projednávané věci. V těchto věcech spočívalo totiž dotčené opatření podpory v tom, že bylo na zdanitelný základ vyplývající z výkonu ekonomické činnosti podniků, jež byly jeho příjemci, uplatněno snížení ve výši 99, 75, 50 nebo 25 %. Podniky, jež jsou jeho příjemci, tak odváděly nižší daň, než by byla ta, kterou by byly povinny uhradit, kdyby byla vypočtena jako poměrná částka z příjmu plynoucího z výkonu jejich ekonomické činnosti. V projednávané věci je naopak, jak již bylo řečeno, situace odlišná, jelikož se 80% poplatek odváděný státu všemi kasiny vypočte jako poměrná částka z toho, co tato kasina skutečně získala prodejem vstupenek.

56 Tento závěr nemůže být vyvrácen argumentem Komise, podle něhož je rozdíl mezi příjmem z prodaných vstupenek do kasin, na něž se uplatní vstupné ve výši 15 eur, a příjmem z prodaných vstupenek do kasin, na něž se uplatní vstupné ve výši 6 eur, který představuje 1,80 eur (3 eura – 1,20 eura), čtyřikrát nižší než rozdíl mezi daní, kterou je nutno odvést státu ze vstupu do kasin náležejících do první kategorie, a daní, kterou je nutno odvést ze vstupu do kasin patřících do druhé kategorie, jenž činí 7,20 eura (12 eur – 4,80 eur). Uvedené konstatování totiž vyplývá přímo z použití 80% sazby a z poměru čtyři ku jedné mezi 80% výší daňové sazby, a 20% výší sazby příjmů určených na vystavení vstupenky a pokrytí nákladů.

57 Za těchto podmínek skutečnost, že kasina, na něž se uplatní vstupné ve výši 6 eur, odvedou státu prostřednictvím přezkoumávaného opatření nižší částky, než mu odvedou kasina, na něž se uplatní vstupné ve výši 15 eur, nepostačuje k prokázání existence zvýhodnění kasin patřících do první kategorie.

58 Existence účetního zvýhodnění kasin, na něž se uplatní vstupné ve výši 6 eur, nebyla tudíž prokázána.

59 Dále ze skutečností obsažených ve spise, jak byly vyjasněny na jednání, vyplývá, že zvýhodnění dovolávané Komisí v projednávané věci sestává pouze z tohoto účetního rozdílu, na jehož základě kasina, na něž se uplatní vstupné ve výši 6 eur, odvádějí státu částku nižší, než je částka odváděná ostatními kasiny.

60 Zejména je třeba uvést, že zaprvé v bodě 67 napadeného rozhodnutí Komise měla za to, že tato kasina byla zvýhodněna na základě skutečnosti, že „hradí ze svého celkového příjmu nižší daň za osobu“. V poslední větě zmíněného bodu dále uvedla, že jejich celkové příjmy „zahrnují nejen příjmy plynoucí ze vstupních poplatků (výhradně z ceny vstupenek), nýbrž rovněž z jiných zdrojů výnosů, jako jsou hazardní hry, ubytování, služby barů a restaurací, představení atd. (celkové příjmy)“.

61 Komise, jež byla v této souvislosti vyslechnuta na jednání, však zdůraznila, že pojem „celkový příjem kasina“ nemá být zohledněn jako prvek definice zvýhodnění existujícího v projednávané věci. Uvedla totiž, že poslední věta bodu 67 odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazující na celkový příjem znamená jenom to, že příjmy ze vstupenek představují pouze malou část příjmů kasin a zvýhodnění jako takového se nedotýkají. Proto nemá být podle jejího názoru tato věta vykládána v tom smyslu, že v případě stejně vysokého rozpočtu zbude zákazníkům kasina, na něž se uplatní vstupné ve výši 6 eur, více peněz na útratu za jiné služby. Upřesnila tak, že v projednávané věci vycházelo zvýhodnění výlučně z účetního rozdílu mezi vstupenkou v ceně 6 eur a vstupenkou v ceně 15 eur, z nichž bylo 80 % odváděno státu.

62 V tomto ohledu je třeba doplnit, že existence selektivního zvýhodnění v projednávané věci každopádně nemůže být odůvodněna odvoláním na nejasnou souvislost mezi povinností uhradit státu 80 % daň ze vstupného na jedné straně a činnostmi, kterých se tato povinnost netýká, ale které vytvářejí „celkový příjem“ kasin, na straně druhé. Co se týče nejprve existence takového zvýhodnění, ukládá čl. 107 odst. 1 SFEU povinnost určit, zda v rámci daného právního režimu může vnitrostátní opatření zvýhodňovat „určité podniky nebo určitá odvětví výroby“ vůči ostatním, které se s ohledem na cíl sledovaný uvedeným režimem nacházejí ve srovnatelné skutkové a právní situaci (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. prosince 2011, Komise a Španělsko v. Government of Gibraltar a Spojené království, C-106/09 P a C-107/09 P, Sb. rozh. s. I-11113, bod 75). Z toho důvodu není především pojem „celkový příjem“ v projednávané věci relevantní v rozsahu, v němž zahrnuje i příjmy, jež nejsou předmětem povinnosti odvést státu 80% daň ze vstupného. Dále při chybějící definici tohoto pojmu, jenž zřejmě hraje úlohu jmenovatele, a souvisejícího vyčíslení, je fyzicky nemožné posoudit existenci jakéhokoliv zvýhodnění. Konečně z bodu 146 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že částky, jejichž vrácení požaduje Komise, představují rozdíl mezi 4,80 eura ze vstupenky, které státu odvedou kasina, na něž se uplatní vstupné ve výši 6 eur, na jedné straně a 12 eury za vstupenku, které státu hradí ostatní kasina, na straně druhé. To znamená, že pojem „daňové zatížení celkových příjmů na zákazníka“ není v každém případě relevantní, co se týče posouzení existence zvýhodnění.

63 Zadruhé Komise v odpovědi na otázku Tribunálu týkající se pojmu „atraktivnost pro zákazníky“, zmiňovaného v bodě 77 napadeného rozhodnutí, na jednání uvedla, že ani tento pojem nelze zohlednit jako součást definice zvýhodnění.

64 Bod 77 odůvodnění napadeného rozhodnutí zní takto:

„Řecko rovněž tvrdilo, že vzhledem ke skutečnosti, že si kasina ponechávají 20 % z rozdílného vstupního poplatku, je výhoda poskytnuta kasinům účtujícím vyšší cenu, která zajišťuje čistý příjem ve výši 3 eur v porovnání s částkou ve výši 1,20 eura, kterou získají veřejná kasina. Toto tvrzení je však v praxi zavádějící, jelikož opomíjí dvě skutečnosti, jež mají pro náležité pochopení skutečných účinků opatření narušujících hospodářskou soutěž zásadní význam. Na straně jedné skutečnost, že orgány stanovily ceny vstupenek, včetně daně ze vstupu, u některých kasin na nižší úrovni, což tato kasina činí přitažlivějšími pro zákazníky, a toto […] mění poptávku v porovnání se strukturou, která by existovala, pokud by kasina soutěžila pouze na základě svých vlastních schopností, tj. na základě individuálního rozsahu a kvality poskytovaných služeb, a […] za jinak stejných podmínek uměle zvyšuje počet vstupů u těchto kasin. Příjem ze vstupních poplatků představuje na druhou stranu (jak bylo objasněno výše) pouze omezenou část celkových příjmů, které zákazník, jehož kasino přiláká, přináší podniku a z nichž musí kasina platit daň ze vstupu.“

65 Konkrétně Komise na jednání uvedla, že bod 77 odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje na tvrzení řeckých orgánů, ale že při neexistenci ekonomické analýzy nepředstavují v projednávané věci skutečnosti týkající se narušení hospodářské soutěže a atraktivnosti snížené ceny součást zvýhodnění.

66 Za předpokladu, že v oblasti státní podpory vyžadující zahrnutí státních zdrojů, jejichž prostřednictvím je poskytnuto zvýhodnění, může atraktivnost takového sníženého vstupného představovat součást takovéhoto zvýhodnění, je totiž nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou statistickou analýzu – a tudíž ani analýzu ekonomickou – atraktivnosti pro zákazníky z tohoto úhlu pohledu. Kromě toho z bodu 146 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že částky, jejichž vrácení Komise nařídila, neodpovídají vzhledem k samotné metodice použitého výpočtu takovémuto druhu zvýhodnění.

67 Z toho plyne, že zvýhodnění dovolávané Komisí v projednávané věci je omezeno na rozdíl mezi částkami, jež kasina odvádějí státu z prodané vstupenky.

68 Jak však bylo konstatováno v bodech 52 až 58 výše, skutečnost, že v důsledku zkoumaného opatření odvádějí kasina, na něž se uplatňuje vstupné ve výši 6 eur, státu nižší částky než kasina, na něž se uplatňuje vstupné ve výši 15 eur, avšak přímo úměrné, nepostačuje k prokázání existence zvýhodnění kasin spadajících do prvně uvedené kategorie.

69 Ostatní argumenty Komise tento závěr nevyvracejí.

70 Zaprvé Komise ve své žalobní odpovědi uvedla, že dotyčné opatření zvýhodňuje kasina se sníženým vstupným v oblasti cash-flow.

71 Komise nicméně neprokázala existenci výhody v oblasti cash-flow, kterou ostatně napadené rozhodnutí nezmiňuje. Není totiž sporu o tom, že se vstupné ve výši 6 a 15 eur obvykle vybírá při vstupu zákazníků do heren v kasinech a že se 80 % z těchto částek měsíčně odvádí státu. Proto jsou již z definice v kasinech, kde se uplatňuje vstupné ve výši 6 eur, částky vybrané za prodané vstupenky před uhrazením daně státu úměrně nižší než částky vybrané za prodané vstupenky v ostatních kasinech. Skutečnost, že kasino spadající do první kategorie musí státu odvést pouze 4,80 eura, jestliže cena vstupenky činí 6 eur, a nikoli 12 eur, je-li cena vstupenky stanovena částkou 15 eur, nepředstavuje za těchto okolností zvýhodnění v oblasti cash-flow v rozsahu, v němž odváděné částky z prodaných vstupenek činí 80 % vstupného a kasina vstupné vyberou před vznikem povinnosti odvést z něj 80 % státu. Stejně tak skutečnost, že si kasina, na něž se uplatní vstupné ve výši 6 eur, ponechávají 20 % z ceny prodané vstupenky, tj. 1,20 eura, z titulu poplatku za vystavení vstupenky a úhrady výdajů, nepředstavuje výhodu v oblasti cash-flow vůči kasinům, na něž se uplatní vstupné ve výši 15 eur, nýbrž je tomu právě naopak.

72 Z bodů 66 a 146 odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že pojem „zvýhodnění“, z něhož vychází toto rozhodnutí, spočívá v rozdílu 7,20 eura za vstupenku podle toho, zda kasino vybírá vstupné ve výši 15 nebo 6 eur. Tento pojem se však kvalitativně odlišuje od zvýhodnění v oblasti cash-flow, které v podstatě spočívá – podle toho, kdo je dlužníkem – v rozlišování mezi podmínkami plnění povinnosti, o což se v projednávané věci nejedná.

73 Z toho plyne, že argument vycházející ze zvýhodnění v oblasti cash-flow musí být odmítnut.

74 Zadruhé se Komise dovolává případu volných vstupenek a uvádí, že volný vstup ještě výrazněji ozřejmuje ztrátu daňových příjmů státu. V bodě 73 odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména uvádí, že tato obchodní praxe volného vstupu dále posiluje zvýhodnění, jelikož výše vstupného je mnohem významnější pro kasina, která odvádějí 12 eur, než pro kasina, která musí uhradit pouze 4,80 eura z celkových příjmů ze své obchodní činnosti. V bodě 74 odůvodnění napadeného rozhodnutí zpochybňuje tvrzení řeckých orgánů, podle něhož má tato praxe volných vstupů výjimečnou povahu. Odvolává se na důkazy ve formě veřejně dostupných informací (např. prospekty nabízející volný vstup, šířené jako přílohy novin a na internetu), které ukazují, že běžnou praxí je v určitých dnech v týdnu nabídnout volný vstup kterémukoli zákazníku. Vyvozuje z toho závěr, že uplatňování volného vstupu v případě kasin, které jsou příjemci podpory, zřejmě nepředstavuje žádnou výjimku.

75 V tomto ohledu je třeba připomenout, že bod 6 ministerského rozhodnutí z roku 1995 stanoví možnost poskytnout volný vstup pro propagační účely nebo z důvodu sociální povinnosti. V takovém případě mají kasina, třebaže nevybírají vstupné, povinnost odvést státu 80 % z nominální hodnoty vystavených vstupenek. Kasina, na něž se uplatní vstupné ve výši 15 eur, tak musí státu za každý volný vstup odvést 12 eur, kdežto kasina, na něž se uplatní vstupné ve výši 6 eur, uhradí za volný vstup jen částku 4,80 eura.

76 Z toho vyplývá, že v případě volného vstupu jsou kasina, na něž se uplatní vstupné ve výši 6 eur, zvýhodněna v rozsahu, v němž při výběru stejného vstupného (rovnajícího se nule) hradí státu nižší daň než kasina, na něž se uplatní vstupné ve výši 15 eur.

77 Je však třeba uvést, že konstatování této obchodní praxe volného vstupu použila Komise k tvrzení, že údajná výhoda popsaná v bodech 66 až 69 napadeného rozhodnutí je tedy „ještě větší“ (bod 73 napadeného rozhodnutí). V napadeném rozhodnutí byl případ volných vstupenek použit jen jako skutečnost dotvrzující existenci této výhody. Jak však vyplývá z bodů 49 až 68 výše, přezkoumávaný systém vstupného nezjednává takovéto zvýhodnění kasinům, na něž se uplatní vstupné ve výši 6 eur.

78 Kromě toho je třeba zdůraznit, že Komise v zásadě nekritizuje možnost, aby členský stát stanovil, že mohou být vydávány volné vstupenky v rozsahu, v němž takovýto postup splňuje propagační účely nebo sociální povinnosti, ale v podstatě řeckým orgánům vytýká, že připouštěly, aby vydávání volných vstupenek přesáhlo rámec výjimky stanovené ministerským rozhodnutím z roku 1995. Jelikož systém vstupného do kasin v tomto ohledu nezjednává výhodu ve smyslu článku 107 odst. 1 SFEU co se týče prodaných vstupenek, a jelikož dotyčný členský stát mohl umožnit vystavení volných vstupenek z přesných a jasných důvodů, jakými jsou propagační účely nebo sociální povinnosti, je přiměřené, aby tento členský stát stanovil dodatečnou podmínku, že daň, která mu náleží, mu bude odvedena i v případě volného vstupu. V této souvislosti je Komise povinna prokázat, že kasina ve skutečnosti vydávala příliš značné množství volných vstupenek v poměru k počtu vstupenek, jež umožňovaly dosažení cíle sledovaného ministerským rozhodnutím z roku 1995, takže jejich rozhodnutí umožnit volný vstup do heren nesplňuje podmínky stanovené vnitrostátními právními předpisy.

79 V projednávané věci se však důkazy, kterých se dovolává Komise v bodě 74 odůvodnění napadeného rozhodnutí, týkají případu kasina, které nabízelo volný vstup od neděle do čtvrtka od 7:00 do 20:00 hodin počínaje dnem 10. ledna. Při neexistenci podrobnějších informací týkajících se především praxe

ostatních kasin a počtu zákazníků v uvedených dnech a hodinách nelze však dospět k závěru, že nabídka zmíněného volného vstupu prokazuje porušení podmínek stanovených v ministerském rozhodnutí z roku 1995.

80 Proto musí být odmítnout i argument vycházející ze zvláštního a konkrétního zvýhodnění vyplývajícího z případu volných vstupenek.

81 Zatřetí Komise v bodě 78 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že „[s]kutečnost, že daňová diskriminace poskytuje výhodu, se uznává v samotných vnitrostátních právních předpisech“. Uvádí příklad kasina v Soluni, které vybíralo vstupné ve výši 6 eur na základě legislativního nařízení č. 2687/1953 (viz bod 6 výše). Podle ní řecké orgány toto legislativní nařízení uplatnily na zmíněné kasino proto, že představuje nejpříznivější zacházení přiznávané tuzemským podnikům.

82 V tomto ohledu je třeba připomenout, že legislativní nařízení č. 2687/1953 stanoví, že podnikům se zahraniční majetkovou účastí musí být přiznány alespoň tak výhodné podmínky, jako jsou ty, jež se uplatní na obdobné tuzemské podniky. V projednávané věci bylo žádosti provozovatele kasina, jejímž cílem bylo stanovit výši vstupného do kasina v Soluni na stejné úrovni, jako cenu vstupného do kasina Mont Parnes, tj. v částce 6 eur, vyhověno po stanovisku právní rady řeckého státu č. 631/1997 ze dne 16. října 1997. Rada měla zejména za to, že se kasino v Soluni nacházelo ve stejné situaci, jako kasino Mont Parnes, protože obě tato kasina provozovala svou činnost ve dvou největších městech země.

83 Pouhá skutečnost, že kasino v Soluni v projednávané věci požádalo o uplatnění sníženého vstupného na základě legislativního nařízení č. 2687/1953 a jeho žádosti bylo vyhověno, však nezpochybňuje sled úvah, podle něhož v projednávané věci nebyla prokázána existence zvýhodnění ve smyslu článku 107 odst. 1 SFEU (body 52 až 68 výše). Argument Komise, podle něhož bylo dotčené zvýhodnění uznáno samotnými vnitrostátními právními předpisy, musí být tudíž odmítnut.

84 Argumenty Komise musí být proto odmítnuty.

85 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise neprokázala, že předmětné opatření zjednává kasinům, na něž se uplatní vstupné ve výši 6 eur, zvýhodnění ve smyslu článku 107 odst. 1 SFEU.

86 Proto je třeba vyhovět první části prvního důvodu, která vychází z neexistence zvýhodnění zjednaného dotčeným opatřením.

87 Co se konečně týče případného neuhrazení daně ze vstupného (80 % z 6 eur, tedy 4,80 eura) kasinem na Korfu a kasinem Mont Parnes za období od 21. října 1999 do konce roku 2000, na něž odkazují body 85 a 143 odůvodnění napadeného rozhodnutí, je třeba konstatovat, že Komise nepřijala konečné stanovisko ohledně skutečné existence tohoto neuhrazení, přičemž ponechala na řeckých orgánech, aby tuto existenci v rámci vymáhání stanoveného napadeným rozhodnutím potvrdily nebo vyvrátily. Jelikož Komise v uvedeném rozhodnutí nezkoumala, zda a v jaké míře takovéto neuhrazení, posuzované odděleně, splňuje veškeré podmínky článku 107 odst. 1 SFEU, plyne z toho, že napadené rozhodnutí musí být na základě vyhovění první části prvního žalobního důvodu zrušeno v plném rozsahu.

88 Na základě výše uvedené judikatury (viz bod 38 výše) je tedy třeba dospět k závěru, že Komise neprokázala existenci státní podpory ve smyslu článku 107 odst. 1 SFEU, aniž by bylo nutno vyjádřit se k ostatním částem prvního žalobního důvodu nebo ostatním žalobním důvodům.

89 Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno.

K nákladům řízení

90 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

91 Vzhledem k tomu, že Řecká republika požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Komise 2011/716/EU ze dne 24. května 2011 o státní podpoře C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09) poskytnuté Řeckou republikou některým řeckým kasinům se zrušuje.**

2) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení, které vznikly Řecké republice.**

Forwood Dehousse Schwarcz

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 11. září 2014.

Podpisy.